

ва съ помощта на плавници — перки, които сж измѣнени предни крайници, а заднитѣ му крайници сж изчезнали, не сж развити. Движи се и съ помощта на опашката. Въ единъ часъ изминава 20—до 25 килм., а когато е раненъ, или е въ опасностъ, може да измине и 30—40 кил. м. въ часъ.

Китътъ не е много умно животно. Въ грамадната му глава има много малко мозъкъ. Въ единъ малъкъ китъ 6—7 хил. кгр. на тежина е измѣренъ мозъкъ, въ малката черепна кухина, на тежина само 2 кгр. (Въ човѣкъ — 60—70 кгр. на тежина, мозъкътъ тежи 1500 до 2 кгр.).

Китътъ не е вредно животно, но при все това, той е прицелна точка на много хора, защото е много доходенъ, всѣка частъ отъ тѣлото му се използва. Най-ценна е китовата масъ и сланина. Сланината му обхваща цѣлото тѣло, като къмъ главата е 10—12 см. на дебелина, а къмъ срѣдата на тѣлото и опашката — 20—25—30 см. Отъ единъ голѣмъ китъ (надъ 100 хил. кгр.) получаватъ 100—200 варели масъ, 2—3 хил. кгр. торъ (гуано) и разни други предмети и издѣлия отъ коститѣ и баленитѣ.

Въ миналото, съ старитѣ срѣдства за ловъ на китове, годишно сж избивани 800—1300 кита. Така, по съобщенията на Кока въ 1885 год. съ 36 китобойни (тогавашни) параходи могли да убиятъ 1398 кита; въ 1887 год. съ 32 параходи убили 854 кита и пр. Дннсъ кита, като много доходно животно, се избива масово.

Напоследъкъ въ юж. и сев. ледовити океани се убиватъ годишно 5 до 10,000 кита, па и повече, защото това сж неточни статистични сведения.

Това масово изтрѣбване, въ скоро време ще докара изчезването на този интересенъ рибообразенъ бозайникъ. Това, може би, е довело до изработване на международни договори, съ които се цели да се спре унищожаването на китоветѣ. Даже има специални видове китове, убиването на когото е строго забранено, като рѣдки екземпляри. (глед. карт. № 12 единъ такъвъ рѣдъкъ екземпляръ убитъ по погрѣшка).